

[Inge Krogh.]

af husene nu bliver nedrevet, vil bevirke, at antallet aftrappes. Jeg tror, man derved kan hjælpe den enkelte til at finde sin plads i samfundet, når det altså ikke sker for hurtigt. Det er et meget smukt sted med skrænter og med voldgrave og i baggrunden kirketårnet på Vor Frelsers Kirke. Det er et meget skønt areal, og man må i hvert fald håbe på, at det ikke bliver højbusbebyggelse, der kommer der i fremtiden, men at man får en lav bebyggelse, måske af lidt primitiv karakter, ikke luksusbyggeri, for det er altså åbenbart ikke det, ungdommen ønsker nu.

Hanne Reintoft (DKP):

Det er svært at takke forsvarsministeren for hans redegørelse om Christiania, som andre har gjort det, for jeg synes, den er lige så præget af afmagt og forvirring som hele debatten her i dag. Netop den manglende erkendelse af årsagen til fænomenet Christianias opståen har gjort det umuligt at behandle det med fornuften i behold, og det er vel også derfor, vi ser denne siksak-kurs, der blot skaber forvirring, både i befolkningen og blandt beboerne i Christiania, der vel mere end nogen andre trænger til samfundsmæssig tryghed og støtte.

Socialpolitik er nu engang ikke tilfældigt og veldædigt lapperi på et velfungerende samfunds skavanker. Socialpolitik afspejler både de uløselige modsigelser, der er i samfundets økonomiske basis, og antagonistmerne i samfundets overbygning, og vi er nødt til at vurdere Christiania ud fra denne synsvinkel.

Hvis vi vil se tilbage i vores historie, så har vi oplevet noget lignende før. F. eks. oplevede vi det meget stærkt, da vi ophævede stavnsbåndet og landproletariatet begyndte at strømme til byerne for at skaffe sig føden på grund af den begyndende industrialisering. Dengang stod vi med store forarmede menneskegrupper, der ikke var plads til, som ikke kunne tilpasse sig, og vi udbyggede dengang vore berygtede fattiggårde. I vort nuværende samfund må vi erkende en udvikling, der udstøder større og større menneskegrupper af vores produktionsliv. Det gælder mennesker, der ikke har fysik til at være med i vores erhvervsliv, det gælder mennesker, der psykisk brydes ned i vort ensomme og kolde samfund, og det

gælder både nationalt og internationalt de unge, der finder det samfund, vi indbyder dem til, frastødende, forrået og så modbydeligt, at de ikke vil være med. Der er ikke noget forkasteligt i det. Man vil altid blandt det, vi med et flot og forkert ord kalder afvigere eller tabere, kunne finde en sensitivitet, en varme, en overfølsomhed, som vi tit mangler andre steder i vores samfund, men som vi aldrig har haft tid til og sans for at forstå.

I et kriminelt samfund som vores, hvor nogle lever af at udbytte andre, har de selvfølgelig ingen værdi, fordi de ikke er produktive, fordi de ikke afkaster profit. Det siger dog betydelig mere om udbytterne end om dem, der vægrer sig ved at lægge krop og sjæl til. Når hr. Simonsen taler om, at vi alle ved, hvordan det går kriminelle, så er det jo ikke rigtigt. Det er rigtigt, at vi straffer dem, der tømmer en automat for cigaretter, men de, der begår skattesvind, de lever i al herlighed her i vores samfund — og det siges jo, at man endog kan få sæde i det danske folketing.

Menneskene på Christiania er netop de mennesker, der altid bliver ramt, dem nede på det plan, hvor vi kan få fat i dem, og derfor skaber deres tilstedeværelse modvilje og uhyre problemer for dem, der støtter den eksisterende samfundsform. Men det er ikke rigtigt, at det skaber den modvilje blandt alle arbejdende mennesker. Jord- og betonarbejderne har jo lige præcist sagt nej til at være med til at udslette deres miljø. Det er jo ikke rigtigt, man ikke forstår problemerne dér, hvor man selv har foden på nakken.

Problemet løses derfor ikke, bare ved at man finder en Christianialøsning, det løses kun, hvis vi virkelig kan løse de problemer, som vores anarkistiske produktionsform skaber. Når man kender det danske proletariats kamp for at komme ud af vores fattighuse, når man kender dansk arbejderklassens kamp for en værdig sociallovgivning, så kan vi også være forbitrede og græmme os over, at nye slumagtige ophobninger af værdifulde mennesker hører til dagens orden, og vi kan græmme os endnu mere over, at de, der er tvunget derud, har så få alternativer i vores samfund, at de må forsvare deres elendighed over for magthaverne. Man kalder Christiania et socialt eksperiment. Vi vil